

Sygn. akt II C 1626/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 czerwca 2021 roku

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie Wydział II Cywilny

w następującym składzie:

Przewodnicząca: SSO Hanna Wawrzyniak

Protokolant: Karolina Stryjak

po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 2021 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko K. T. i J. T.

o zapłatę

uchyla nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 07 sierpnia 2017 roku;

umarza postępowanie co do kwoty 159 513 zł. (sto pięćdziesiąt dziewięć tysięcy pięćset trzydzieści złotych);

zasądza od pozwanych K. T. i J. T. solidarnie na rzecz powoda (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 259 035,15 zł. (dwieście pięćdziesiąt dziewięć tysięcy trzydzieści pięć złotych 15/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 17 maja 2017 roku do dnia zapłaty;

zasądza od pozwanych K. T. i J. T. solidarnie na rzecz powoda (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. odsetki ustawowe od kwoty 159 513 zł. (sto pięćdziesiąt dziewięć tysięcy pięćset trzydzieści złotych) za okres od dnia 17 maja 2017 roku do dnia 14 lipca 2017 roku;

zasądza od pozwanych K. T. i J. T. solidarnie na rzecz powoda (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 19 649 zł. (dziewiętnaście tysięcy sześćset czterdzieści dziewięć złotych), tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt II C 1626/18

Uzasadnienie wyroku z dnia 10 czerwca 2021 roku

Pozwem z dnia 30 czerwca 2017 roku (data prezentaty k.2) powód (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wniósł o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym, aby pozwani K. T. i J. T. zapłacili solidarnie na rzecz powoda kwotę 418.548,15 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 17 maja 2017 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie solidarnie od pozwanych kosztów postępowania.

Powód wskazał, że jest w posiadaniu 3 weksli in blanco, zaopatrzonych klauzulą bez protestu, wystawionych w W., na podstawie których pozwani są zobowiązani zapłacić powodowi łączną kwotę 418.548,15 zł. Weksle nie zostały wykupione przez pozwanych w terminie zapłaty ,tj. w dniu 16 maja 2017 roku i pomimo wezwania do zapłaty sumy wekslowej, pozwani nie dokonali wymaganej zapłaty. Powód wskazał, że żąda zapłaty odsetek ustawowych za

opóźnienie liczonych od dnia 17 maja 2017 roku, który jest pierwszym dniem wymagalności należności wekslowej, do dnia zapłaty.

W dniu 7 sierpnia 2017 roku, Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, w którym nakazał pozwanym, aby zapłacili solidarnie na rzecz powoda kwotę 418.548,15 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 17 maja 2017 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 12.449 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaty albo wnieśli w tym terminie do tutejszego Sądu zarzuty (k.41).

W dniu 24 sierpnia 2017 roku, pozwani złożyli zarzuty od nakazu zapłaty, wnosząc o jego uchylenie w całości, o oddalenie powództwa, wstrzymanie wykonalności nakazu zapłaty oraz o zasądzenie od powoda na ich rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych (k.46).

W związku ze sprzedażą przedmiotu leasingu w postaci siewczarni (...) J. (...) typ (...) za kwotę 159.513 zł po dacie uzupełnienia weksla, powód cofnął powództwo co do tej kwoty pismem z dnia 27 lutego 2019 roku (k.163), dochodząc tym samym zapłaty kwoty 259.035,15 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 17 maja 2017 roku do dnia zapłaty oraz odsetek ustawowych liczonych od kwoty 159.513 zł od dnia 17 maja 2017 roku do dnia 14 lipca 2017 roku.

Do zamknięcia przewodu sądowego stanowiska stron pozostały niezmienione.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 18 września 2014 roku powód (...) Sp. z o.o. w W. (Finansujący) i K. T. prowadzący gospodarstwo rolne (Korzystający; osoba reprezentująca – pozwany K. T.) zawarli umowę leasingu nr (...), której przedmiotem była siewczarnia claas J. (...) oraz ładowarka teleskopowa (...) (...) (...). Wartość początkowa przedmiotów leasingu wynosiła 359.000 zł. Waluta umowy została określona w złotych polskich (PLN). Cena miała być zapłacona w 73 ratach leasingowych.

dowód: umowa leasingu nr (...) (k.13)

Jako zabezpieczenie umowy został wystawiony przez Korzystającego weksel in blanco na zlecenie Finansującego wraz z deklaracją wekslową, stanowiącą załącznik nr 1 do zawartej umowy leasingu. Zgodnie z § 1 porozumienia wekslowego Korzystający miał wystawić i wręczyć Finansującemu weksel własny niezupełny, zawierający bezwarunkowe przyrzeczenie zapłaty. W treści § 3 porozumienia ustalono, że jeśli Korzystający nie wywiąże się ze zobowiązania, w szczególności nie zapłaci w określonym terminie pełnej wysokości należnej Finansującemu kwoty pieniężnej, wynikającej z zawartej umowy, Finansujący będzie uprawniony do uzupełnienia treści weksla, poprzez wpisanie m.in. sumy wekslowej w wysokości pokrywającej całość roszczenia pieniężnego Finansującego do Korzystającego, z tytułu nie wywiązywania się terminowego Korzystającego ze zobowiązań wynikających z zawartej umowy. W § 4 porozumienia określono, że za datę uzupełnienia weksla, zgodnie z porozumieniem, będzie uważany dzień wysłania przez Finansującego do Korzystającego listu zawiadamiającego o takim uzupełnieniu i wzywającego Korzystającego do zapłaty sumy wekslowej następnego dnia roboczego po upływie 7 dni kalendarzowych od daty uzupełnienia. Pozwana J. T. została poręczycielem kredytu powoda.

dowód: umowa leasingu nr (...) wraz z porozumieniem wekslowym (k.13 v.), weksel (k.10)

W dniu 1 października 2014 roku powód (...) Sp. z o.o. w W. (Finansujący) i K. T. prowadzący gospodarstwo rolne (Korzystający; osoba reprezentująca – pozwany K. T.) zawarli umowę leasingu nr (...), której przedmiotem był ciągnik rolniczy (...) A. (...). Wartość początkowa przedmiotu leasingu wynosiła 84.552,85 zł. Waluta umowy została określona w złotych polskich (PLN). Cena miała być zapłacona w 73 ratach leasingowych.

dowód: umowa leasingu nr (...) (k.20)

Jako zabezpieczenie umowy został wystawiony przez Korzystającego weksel in blanco na zlecenie Finansującego wraz z deklaracją wekslową, stanowiącą załącznik nr 1 do zawartej umowy leasingu. Zgodnie z § 1 porozumienia wekslowego Korzystający miał wystawić i wręczyć Finansującemu weksel własny niepełny zawierający bezwarunkowe przyrzeczenie zapłaty. W treści § 3 porozumienia ustalono, że jeśli Korzystający nie wywiąże się ze zobowiązania, w szczególności nie zapłaci w określonym terminie pełnej wysokości należnej Finansującemu kwoty pieniężnej, wynikającej z zawartej umowy, Finansujący będzie uprawniony do uzupełnienia treści weksła, poprzez wpisanie m.in. sumy wekslowej w wysokości pokrywającej całość roszczenia pieniężnego Finansującego do Korzystającego, z tytułu nie wywiązywania się terminowego Korzystającego ze zobowiązań wynikających z zawartej umowy. W § 4 porozumienia określono, że za datę uzupełnienia weksła, zgodnie z porozumieniem, będzie uważany dzień wysłania przez Finansującego do Korzystającego listu zawiadamiającego o takim uzupełnieniu i wzywającego Korzystającego do zapłaty sumy wekslowej następnego dnia roboczego po upływie 7 dni kalendarzowych od daty uzupełnienia. Pozwana J. T. została poręczycielem kredytu powoda.

dowód: umowa leasingu nr (...) wraz z porozumieniem wekslowym (k.20 v.), weksel (k.12)

W dniu 21 kwietnia 2015 roku (...) Sp. z o.o. w W. zawarł z pozwanym K. T. prowadzącym gospodarstwo rolne, umowę pożyczki nr (...), w której powód zobowiązał się przenieść na własność pożyczkobiorcy kwotę 94.290 zł. Za tę kwotę pozwanemu miał być dostarczony, według załącznika nr 3 do umowy pożyczki, przedmiot dostawy w postaci siewnika kukurydzy (...) przez przedsiębiorcę działającego pod firmą (...). Zabezpieczenie spłaty pożyczki, w świetle pkt 2 umowy, stanowiły: weksel własny in blanco z wystawienia pożyczkobiorcy wraz z porozumieniem oraz umowa przewłaszczenia na zabezpieczenie ustanowiona na przedmiocie dostawy.

dowód: umowa pożyczki nr (...) (k.26)

Pismami z dnia 8 maja 2017 roku powód zawiadomił pozwanych, iż w związku z zadłużeniem wynikającym z umowy leasingu nr (...) z dnia 1 października 2014 roku, wypełniono weksel in blanco na kwotę 67.443,43 zł. Na sumę powyższą złożyły się: kwota 11.816,10 zł stanowiąca sumę należności zafakturowanych, a niezapłaconych, kwota 543,78 zł stanowiąca sumę odsetek od należności wymagalnych, kwota 54.238,02 zł stanowiąca sumę wszystkich przewidzianych w umowie, a niezapłaconych rat leasingowych pomniejszonych o dyskonto na dzień rozliczenia, kwota 845,53 zł stanowiąca szacunkową wartość przedmiotu leasingu.

Termin płatności został określony zgodnie z treścią porozumienia wekslowego na następny dzień roboczy po upływie siedmiu dni kalendarzowych od daty uzupełnienia weksła, tj. 16 maja 2017 roku.

Dowód: pismo z 8 maja 2017 roku (k.32-33)

Na skutek zwłoki pozwanego w płatności rat leasingowych/pożyczki, pomimo wyznaczenia dodatkowego terminu zapłaty, pismami z dnia 20 marca 2017 roku, powód wypowiedział ze skutkiem natychmiastowym umowę nr (...), umowę nr (...) oraz umowę nr (...).

Dowód: pisma z dnia 20 marca 2017 roku (k.167-168), OWU (k.170)

Pismami z dnia 8 maja 2017 roku powód zawiadomił pozwanych, iż w związku z zadłużeniem wynikającym z umowy leasingu nr (...) z dnia 18 września 2014 roku, wypełniono weksel in blanco na kwotę 282.389,61 zł. Na sumę powyższą złożyły się: kwota 47.771,90 zł stanowiąca sumę należności zafakturowanych, a niezapłaconych, kwota 2302,27 zł stanowiąca sumę odsetek od należności wymagalnych, kwota 228.725,44 zł stanowiąca sumę wszystkich przewidzianych w umowie, a niezapłaconych rat leasingowych pomniejszonych o dyskonto na dzień rozliczenia, kwota 3590 zł stanowiąca szacunkową wartość przedmiotu leasingu.

Termin płatności został określony zgodnie z treścią porozumienia wekslowego na następny dzień roboczy po upływie siedmiu dni kalendarzowych od daty uzupełnienia weksła, tj. 16 maja 2017 roku.

Dowód: pismo z 8 maja 2017 roku (k.34-35)

Pismami z dnia 8 maja 2017 roku powód zawiadomił pozwanych, iż w związku z zadłużeniem wynikającym z umowy pożyczki nr (...) z dnia 21 kwietnia 2015 roku, wypełniono weksel in blanco na kwotę 68.715,11 zł. Na sumę powyższą złożyły się: kwota 9.947,31 zł stanowiąca sumę należności zafakturowanych, a niezapłaconych, kwota 822,28 zł stanowiąca sumę odsetek od należności wymagalnych i od kapitału pozostałego do spłaty, kwota 57.945,52 zł stanowiąca saldo kapitału pozostałego do spłaty.

Termin płatności został określony zgodnie z treścią porozumienia wekslowego na następny dzień roboczy po upływie siedmiu dni kalendarzowych od daty uzupełnienia weksla, tj. 16 maja 2017 roku.

Dowód: pismo z 8 maja 2017 roku (k.36-37)

Pomimo wezwania do zapłaty pozwani nie uiszcili żądanej kwoty.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie wyżej wymienionych dokumentów.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne.

Powód powoływał się na odpowiedzialność pozwanego K. T., jako wystawcy weksli i na odpowiedzialność pozwanej J. T., jako poręczyciela weksli. Dlatego też za podstawę prawną żądania pozwu Sąd Okręgowy uznał przepis art. 47 ustawy prawo wekslowe (zwana dalej „ustawą”), który przewiduje solidarną odpowiedzialność wystawcy i poręczyciela weksla wobec posiadacza weksla. Poręczyciel wekslowy odpowiada przy tym tak samo, jak ten za kogo poręczył (art. 32 ustawy).

W rozpoznawanej sprawie jest niesporne, iż pozwany K. T. podpisał jako wystawca weksle in blanco, a J. T. poręczyła za niego jako wystawcę weksli własnych in blanco. Poręczenie to spełnia wszystkie wymogi ważności poręczenia wekslowego, określone w art. 31 powołanej ustawy, a sam weksel in blanco został uzupełniony w sposób spełniający wymogi ważności weksla własnego (art. 101 ustawy).

Bezsporne było także, iż weksle przedstawione przez powoda były wekslami in blanco o charakterze gwarancyjnym – miały bowiem zabezpieczać wierzytelności (...) sp. z o.o. wobec K. T. z tytułu umów leasingu i pożyczki, co wynika zresztą wprost z treści porozumień wekslowych.

Ustalony, gwarancyjny charakter weksla ma istotne znaczenie z uwagi na zakres przysługujących pozwanym zarzutów. W doktrynie i orzecznictwie jest utrwalony pogląd, iż treść art. 10 ustawy rozstrzyga o zakresie zarzutów przysługujących także poręczycielowi weksla in blanco, a ponadto iż granice odpowiedzialności poręczyciela wyznacza zakres zobowiązania osoby, za którą poręczył. Przykładowo wskazać można wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2011 roku, wydany w sprawie IV CSK 371/10, w którym stwierdzono, iż przewidziana w art. 32 zd. 1 ustawy formuła takiej samej odpowiedzialności poręczyciela, jak tego, za którego poręczył oznacza, że do czasu puszczenia weksla w obieg, poręczyciel może powoływać się na zarzuty przysługujące wystawcy weksla in blanco. W wyroku z dnia 12 grudnia 2008 roku sygn. II CSK 360/08 Sąd Najwyższy stwierdził zaś, iż poręczyciel weksla in blanco może zgłaszać skuteczne zarzuty wskazujące na wypełnienie weksla niezgodnie z porozumieniem.

Stosownie do art.10 ustawy prawo wekslowe, jeżeli weksel, niezupełny w chwili wystawienia, uzupełniony został niezgodnie z zawartym porozumieniem, nie można wobec posiadacza zasłaniać się zarzutem, że nie zastosowano się do tego porozumienia, chyba że posiadacz nabył weksel w złej wierze albo przy nabyciu dopuścił się rażącego niedbalstwa. Ponieważ w rozpoznawanej sprawie powódka jest remitentem, pozwani nie byli ograniczeni w możliwości skutecznego podnoszenia zarzutu uzupełnienia weksla niezgodnie z porozumieniem wekslowym. Zarzut taki pozwani

formułowali, wskazując m.in. iż porozumienie wekslowe załączone do umowy pożyczki nr (...) jest nieważne i stanowi niedozwoloną klauzulę umowną, a kwota jakiej powód dochodzi została błędnie wyliczona.

Zarzuty pozwanych skutkowały przeniesieniem sporu na płaszczyznę tzw. stosunku podstawowego, czyli umów leasingu i pożyczki zawartych przez powódkę z pozwanym. W tym miejscu podkreślić należy, iż podniesienie przez dłużnika wekslowego zarzutów ze stosunku podstawowego nie powoduje utraty przez posiadacza weksla formalnej i materialnej legitymacji wekslowej. W dalszym ciągu zatem to na dłużniku wekslowym spoczywa ciężar udowodnienia, że weksel wypełniony został niezgodnie z zawartym porozumieniem wekslowym i nie ma podstaw, aby ciężar dowodzenia okoliczności ze stosunku podstawowego, uzasadniających uzupełnienie weksla, przerzucić na wierzyciela wekslowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2000 r. V CKN 136/00).

Dochodzenie przez powoda praw z weksla wystawionego przez dłużnika osobistego stwarza domniemanie istnienia wierzytelności wekslowej w wysokości sumy wekslowej i przerzuca ciężar dowodu przeciwnego na dłużnika (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2009 r., V CSK 129/09, Lex nr 688047). Powód nie ma obowiązku wskazania już w pozwie tytułu dochodzonych kwot, a dopiero po wniesieniu zarzutów jest obowiązany do określenia, z czego wynika dochodzona pozwem kwota (por. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 28 października 2011 r., VI ACa 546/11, LEX nr 1136133).

W rozpoznawanej sprawie pozwani podnosili różnorakie argumenty, mające wykazywać iż wierzytelność powoda wobec K. T. z tytułu umów leasingu i pożyczki została błędnie wyliczona, pozwani nie są w stanie sprawdzić swojego stanu zadłużenia, a porozumienie wekslowe do umowy pożyczki jest nieważne.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu nieważności porozumienia wekslowego do umowy pożyczki nr (...), Sąd wskazuje że pozostaje on chybiony. Już na pierwszej stronie umowy pożyczki ustalono, że zabezpieczenie spłaty zobowiązania będzie stanowić weksel własny in blanco wraz z porozumieniem wekslowym zamieszczonym na rewersie umowy. Pozwany podpisując umowę pożyczki oświadczył, że zapoznał się i zaakceptował warunki umowy oraz że udziela zabezpieczenia zgodnie z porozumieniem wekslowym.

Podkreślić należy w tym miejscu, że dla samej ważności zobowiązania wekslowego nie jest nawet konieczne istnienie deklaracji/porozumienia wekslowego, a już z pewnością nie stanowi jakiegokolwiek okoliczności wykluczającej odpowiedzialność wystawcy weksla i poręczyciela wekslowego. Porozumienie wekslowe może zostać zawarte w formie pisemnej i wówczas określane jest mianem deklaracji wekslowej. Porozumienie takie zawiera upoważnienie dla posiadacza weksla niezpełnionego do uzupełnienia weksla. Z chwilą wystawienia weksla in blanco i wręczenia go wierzycielowi następuje zawarcie porozumienia między wystawcą weksla a osobą, której ten weksel zostaje wręczony, określające sposób jego uzupełnienia. Porozumienie takie jest umową zawieraną pomiędzy odbiorcą weksla a wystawcą weksla, do której stosuje się przepisy kodeksu cywilnego. Porozumienie podlega regułom interpretacyjnym oświadczeń woli wyrażonym w art. 65 k.c. Ustawa prawo wekslowe nie wymaga przy tym żadnej szczególnej formy takiego porozumienia wekslowego – może być pisemne, ustne, osiągnięte w sposób wyraźny lub dorozumiany. Pisemne porozumienie nie jest koniecznym warunkiem ważności uzupełnionego weksla. Jeśli dłużnik wekslowy wydał weksel in blanco bez żadnych wskazówek co do jego wypełnienia, domniemywa się, że zaufał uczciwości wierzyciela i bez zastrzeżeń zgadza się na wypełnienie weksla przez tego ostatniego (wyrok SN z dnia 28 maja 1998 r., III CKN 531/97).

Chybiony jest także zarzut dotyczący punktu 10.4. umowy, wedle którego miałby on stanowić klauzulę niedozwoloną. Z twierdzenia tego można wnioskować, iż pozwany traktuje siebie jako konsumenta zawierającego umowę z profesjonalistą, co jednak w niniejszej sprawie nie miało miejsca.

Ochrona konsumenta, udzielana poprzez zastosowanie regulacji odnoszących się do niedozwolonych klauzul umownych, znajduje zastosowanie w sytuacji, gdy konsument zawiera umowę adhezyjną, a więc umowę, której warunków nie ma możliwości negocjować. Jest to umowa zawierana z silniejszym ekonomicznie podmiotem, który określa najważniejsze jej warunki, a wybór konsumenta ogranicza się w zasadzie do przystąpienia do umowy na warunkach określonych przez kontrahenta, bądź rezygnację z jej zawarcia. Taka sytuacja nie zachodziła natomiast w

niniejszej sprawie. Umowa pożyczki nr (...) zawierana pomiędzy stronami oparta była na swobodzie wyrażania woli obu stron i możliwości ustalenia warunków umowy, w tym wysokości rat, terminów ich spłaty, czy waluty umowy. Pozwany znał treść wszystkich warunków umowy i na nie wyraził zgodę, poprzez podpisanie umowy. Przez cały czas trwania stosunku umownego użytkował siewnik kukurydzy, dokonywał spłat zgodnie z umową, realizując warunki umowy. Stąd też zarzut inkorporowania do treści zawartych umów klauzul o charakterze abuzywnym nie zasługuje na uwzględnienie.

Nadto, jak słusznie wskazuje powód, pozwany K. T. w zakresie prowadzenia działalności gospodarczej w postaci gospodarstwa rolnego, korzysta ze statusu przedsiębiorcy. Zgodnie bowiem z treścią art. 43⁽¹⁾ k.c. przedsiębiorcą jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna, o której mowa w art. 33⁽¹⁾§ 1, prowadząca we własnym imieniu działalność gospodarczą lub zawodową. Art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U 2010.220.1447) stanowi natomiast, że działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły. Powszechnie w doktrynie i judykaturze przyjmuje się, że wyłączenie zawarte w art. 3 cytowanej ustawy, wskazujące, że „przepisów ustawy nie stosuje się do działalności wytwórczej w rolnictwie...” nie pozbawia tej działalności charakteru działalności gospodarczej. Działalność wytwórcza w rolnictwie jest bowiem działalnością gospodarczą w rozumieniu art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, a wyłączenie zawarte w treści art. 3 ustawy ma jedynie taki sens, że do działalności rolniczej nie stosuje się pozostałych przepisów tej ustawy (tak też wyrok NSA w W. z dnia 29 sierpnia 2007 r., 11 OSK 1618/06). Za uznaniem pozwanego za przedsiębiorcę przemawia nadto rozmiar prowadzonego gospodarstwa, produkcja płodów rolnych na sprzedaż, w celu osiągnięcia zysków. Prowadzone przez pozwanego gospodarstwo rolne nie ma charakteru gospodarstwa dla użytku własnego.

W ocenie Sądu należało uznać, że pozwany zawierając umowę pożyczki nr (...) z powodem występował w roli przedsiębiorcy. Sąd zważył, że przedmiotem wskazanej umowy był siewnik kukurydzy. Przedmiot ten znajduje natomiast bezpośrednie zastosowanie w procesie wytwórczym w prowadzonym przez pozwanego gospodarstwie rolnym. Nie ulega wątpliwości, że zawierając umowę pożyczki, dotyczącą wskazanej maszyny, pozwany działał w celu rozwijania prowadzonego gospodarstwa rolnego, nie zaś w celu zaspokojenia swoich indywidualnych potrzeb, czy indywidualnych potrzeb członków rodziny. Zawarcie wskazanej umowy służyło zwiększeniu wydajności i usprawnieniu prowadzonej działalności gospodarczej, a dzięki temu generowaniu większych zysków przy mniejszym nakładzie pracy.

Jeśli chodzi natomiast o kwestię dat w umowie pożyczki nr (...) i istniejącą rozbieżność pomiędzy datą sporządzenia a datą, w której strony umowy złożyły podpis, to pozostaje to bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Co więcej, umowa była przez pewien czas realizowana a więc tym samym potwierdzono jej warunki, które zawarto w umowie pisemnej.

Chybione były także zarzuty pozwanych dotyczące poprawności wypełnienia weksli.

Pozwani nie wykazali uregulowania należności, nie przedstawili żadnych dowodów potwierdzających wadliwość wyliczenia któregośkolwiek ze składników należności objętej wekslem. Nie zwalczyli tym samym okoliczności wykazanych wypełnionym wekslem i wezwaniami do zapłaty. Pozwani nie wykazali również, aby przedmiot leasingu został zbyty przez powoda po cenie niższej niż rynkowa. Treść weksli wskazuje natomiast, że zostały wypełnione prawidłowo. Weksle zawierają takie okoliczności jak: datę i miejsce wystawienia weksla, sumę wekslową, miejsce i termin płatności weksla.

Powódka już w pozwie przedstawiła mechanizm wyliczeń dochodzonej kwoty i w tym aspekcie Sąd nie ma co do tych wyliczeń żadnych zastrzeżeń. Przy obliczaniu należnej kwoty Sąd nie uwzględnił jedynie kosztów związanych z odzyskaniem przedmiotu leasingu w kwocie 159.513 zł.

Biorąc powyższe pod rozwagę, Sąd Okręgowy na podstawie art. 496 k.p.c. w zw. z art. 11 ustawy z dnia 4 lipca 2019 roku o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, orzekł w punkcie 1. wyroku o uchyleniu nakazu zapłaty z 7 sierpnia 2017 roku.

W punkcie 2. wyroku umorzono postępowanie co do kwoty 159.513 zł zgodnie z art. 355 § 1 k.p.c. wobec cofnięcia pozwu w tej części.

W punkcie 3. wyroku zasądzone solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwotę 259.035,15 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie (art. 481 k.c.) od dnia następnego po dniu płatności weksli, czyli od dnia 17 maja 2017 roku do dnia zapłaty.

W punkcie 4. wyroku, z uwagi na sprzedaż przedmiotu leasingu po dacie wypełnienia weksli za kwotę 159.513 zł, zasądzone solidarnie od pozwanych na rzecz powoda odsetki ustawowe liczone od tej kwoty od dnia 17 maja 2017 roku (od dnia następnego po dniu płatności weksli) do dnia 14 lipca 2017 roku tj. do dnia w którym dokonano sprzedaży przedmiotu leasingu.

O kosztach procesu zasądzonych od pozwanych na rzecz powoda orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w punkcie 5. wyroku.

.